

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **Ing. P. P.**, bytem X, zastoupen JUDr. Pavlem Ramešem, advokátem se sídlem Fügnerovo nám. 1808/3, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, 110 00 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2011 č.j. S-MHMP 1047470/2011,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 14. 11. 2011 č.j. S-MHMP 1047470/2011, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 15, č.j.34301/2011/OOSA/JLo ze dne 3. 10. 2011. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti veřejnému pořádku podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se měl dopustit tím, že dne 9. 7. 2011 kolem 05.45 hod ve svém bytě v Rižské 1492/2, Praha 10, rušil noční klid pouštěním hlasité hudby. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 500,- Kč podle § 47 odst. 2 zákona o přestupcích a povinnost nahradit náklady řízení.

Žalobce od počátku řízení namítá, že v době údajného spáchání přestupku se zdržoval mimo Prahu, tudíž se nemohl dopustit protiprávního jednání. Pokud by bylo možné připustit přítomnost žalobce v daném místě a čase, žalovanému vytýká, že pochybil v hodnocení, zda vůbec byly splněny veškeré znaky skutkové podstaty uvedeného přestupku, zejména pak subjektivní stránka. Podle žalobce se správní orgány vůbec nevypořádaly s otázkou intenzity

hluky, neboť míra hlasitosti nebyla zjištěna objektivně, exaktním způsobem. Je toho názoru, že bez konkrétního určení hladiny zvukové zátěže, nelze uzavřít, že míra intenzity hluku naplňuje protiprávní stav s tím, že vnímání hlasitosti je vždy individuální.

Žalobce dále namítá, že nebyl dostatečně přesně zjištěn čas spáchání přestupku, neboť z obecné zkušenosti má za to, že v dané lokalitě hlídka městské policie nedojíždí v čase pěti minut, ale minimálně v čase 20 minut.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce měl možnost se bránit v přestupkovém řízení. Vzhledem k tomu, že se nedostavil k ústnímu jednání, bez důležitého důvodu, zbavil se práva na svou obranu a možnosti klást předvolaným svědkům otázky a navrhopat provedení dalších důkazů. O tom, že žalobce byl pachatelem přestupku svědčí podle žalovaného výpověď zasahujících strážníků a svědkyně paní V. M.(sousedky žalobce).

Žalovaný se dále vymezil pojem rušení nočního klidu tak, jak je chápán správní i soudní praxí. K námitce žalobce, že nebyl hluk změřen exaktním způsobem, žalovaný uvedl, že takové měření nebylo v daném případě třeba, když intenzita hluku byla jednoznačně prokázána výpověďmi svědků, kteří všichni shodně popsali a potvrdili, že k rušení nočního klidu v bytě, jehož výlučným vlastníkem je žalobce, jednoznačně došlo. Dále žalovaný zmínil rozsudky Nejvyššího správního soudu, kde se zabýval věrohodností výpovědí zasahujících policistů. Žalovaný nemá pochyb o věrohodnosti strážníků Městské policie, a proto nezpochybňuje ani čas příjezdu strážníku na místo spáchání přestupku.

Soud ze správního spisu zjistil, že dne 15. 7. 2011 bylo doručeno správnímu orgánu I. stupně oznámení Městské policie hl. m. Prahy, Obvodní ředitelství Praha 15, oznámení o přestupku dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, společně s úředním záznamem ze dne 9. 7. 2011, z něhož vyplývá, že toho dne v 5. 40 hod bylo telefonicky oznámeno, že v bytě žalobce dochází k rušení nočního klidu. Tuto skutečnost hlídka městské policie ověřila a potvrdila. Z úředního záznamu dále vyplývá, že hlídka policie zvonila u dveří, ale nikdo neotevřel, nikdo nekomunikoval, následně byla hudba vypnuta.

Po zjištění údajů, kdo je vlastníkem bytu dne 10.8. 2011 správní orgán I. stupně vydal příkaz sp. zn. R 379/2011-OOSA, kterým byla žalobci uložena pokuta za spáchání přestupku, podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990, o přestupcích, ve výši 500,- Kč, proti němuž podal žalobce odpor, kterým byl zrušen příkaz. Písemností ze dne 11.8.2011 bylo žalobci oznámeno zahájení řízení o přestupku a jako obviněný byl předvolán k ústnímu jednání. Žalobce se z nařízeného jednání omluvil pro svou pracovní vytíženost, s tím, že jeho účast není nutná a že se přestupku nedopustil. K ústnímu jednání se dostavila oznamovatelka přestupku, která vypověděla, že žalobce dne 9. 7. 2011 kolem 5.00 hod. pravděpodobně přišel domů a pustil extrémně nahlas hudbu tak, že jim znemožnil spánek. Uvedla, že to nebylo poprvé, přičemž osobní jednání se žalobcem nebylo možné, navíc v té době měli třítydenní mimiko, a proto volali městskou policii. Vypověděla, že bydlí nad žalobcem a potvrdila, že hudba šla z jeho bytu, když pod ním nikdo nebydlel. K ústnímu jednání se dostavil i zasahující strážníci městské policie, kteří shodně uvedli, že po oznámení přestupku (cca 5.40 hod.) dojeli na místo asi za pět minut, kde po celém bloku se rozléhala hlasitě puštěná hudba. Po příchodu k bytu žalobce byla hudba výrazně ztlumena, nicméně pořád docházelo k rušení nočního klidu. Na místě ho chtěli kontaktoval, ale na výzvy nereagoval, ani neotvíral. Doplnili, že rušení nočního klidu bylo se žalobcem řešeno opakovaně.

Jak bylo výše uvedeno dne 3. 10. 2011 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, proti němuž podal žalobce odvolání, jehož obsah je v podstatě totožný s obsahem žaloby. Odvolání žalovaný zamítl s tím, že z provedených důkazů byla jednoznačně prokázána vina žalobce za uvedený přestupek.

Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že **žaloba není důvodná**.

Objektem skutkové podstaty přestupku podle § 47 přestupkového zákona je veřejný pořádek. Druhovým objektem je pak zájem na ochraně nočního klidu, mravnosti, čistoty a obecného užívání veřejného prostranství, veřejně přístupných objektů a veřejně prospěšných zařízení, na úklidu veřejného prostranství. Veřejný pořádek, jako tzv. neurčitý právní pojem, můžeme definovat jako souhrn pravidel jednání a chování lidí na veřejnosti. Tato pravidla nemusí být výslovně formulována v právních normách a nelze je proto obecně vyjádřit, nebo jsou v právních normách výslovně obsažena, jakož i v normách mimoprávních (morálních a společenských), jejich dodržování a zachovávání je však podle obecného přesvědčení, zvyklostí a mínění převažující většiny lidí v určité společnosti podmínkou spořádaného a poklidného soužití lidí s ohledem na konkrétní čas a místo.

Žalobce byl uznán vinným z přestupku podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, kterého se dopustí ten, kdo poruší noční klid. Pojem nočního klidu, respektive vymezení doby nočního klidu není pro účel stanovený zákonem o přestupcích v žádném právním předpise vymezen. Obecně vnímané a společností uznané je rozmezí mezi 22.00–6.00 hodinou následujícího dne. S tímto názorem se ztotožnila i judikatura Ústavního soudu, která dále uvedla, že s ohledem na právní jistotu je vhodné a účelné, pokud vymezení noční doby stanoví obec v rámci úpravy místních záležitostí veřejného pořádku obecně závaznou vyhláškou (srov. rozhodnutí ÚS sp. zn. Pl. ÚS 44/2006).

Za rušení nočního klidu jsou považovány takové projevy fyzických osob v době mezi 22.00–6.00 hodinou, které jsou způsobilé porušit nebo ohrozit občanské soužití a veřejný pořádek.

Stěžejní argumentace žalobce spočívá v tom, že uvedený přestupek nespáchal, když dne 9. 7. 2011 se zdržoval mimo místo svého bydliště. Z přehledu správního spisu vyplývá, že tuto skutečnost žalobce tvrdí již od samého zahájení přestupkového řízení, nicméně k prokázání pravdivosti svého tvrzení nepředložil správnímu orgánu žádný důkaz. Soud souhlasí se správními orgány v tom, že žalobce měl možnost se k danému přestupku vyjádřit, navrhnout důkazy, popřípadě jinak se bránit proti obvinění, neboť byl řádně předvolán k ústnímu jednání. Je třeba připomenout, že pracovní vytíženost nelze považovat za omluvitelný důvod, pro něž by se nemohlo konat ústní jednání bez přítomnosti obviněného z přestupku. Podle názoru soudu z provedeného dokazování lze učinit závěr o tom, že přestupek spáchal žalobce, když proti němu svědčí výpověď jedné ze sousedek žalobce i zasahující strážníci městské policie, kteří se navíc shodli na tom, že nešlo o první případ, kdy žalobce v době nočního klidu pouštěl hlasitou hudbu. Stejně jako správní orgán soud nemá pochyb o věrohodnosti jejich výpovědi, včetně výpovědi o čase spáchání přestupku. Podstatné je, že žalobce mezi pátou a šestou hodinou ranní rušil noční klid.

Dále žalobce namítal, že nebyla exaktně změřena intenzita hluku. Soud k tomu uvádí, že v případě rušení nočního klidu se měření intenzity hluku neprovádí a jeho přiměřenost nebo nepřiměřenost posuzuje správní orgán sám, dle svého správního uvážení, na základě získaných podkladů (např. na základě svědectví zakročujících strážníků, policistů nebo dalších svědků). Soud k tomu dodává, že při konstrukci skutkové podstaty tohoto přestupku,

bylo nepochybným cílem zákonodárce umožnit zmíněné správní uvážení, především z toho důvodu, že přesné měření hluku, působeného zpravidla nestandardním a nahodilým jednáním fyzické osoby rušící noční klid, je zpravidla objektivně i metodologicky zcela nemožné. V daném případě nepřiměřenost hluku posoudil správní orgán na základě výpovědi sousedky žalobce a zasahujících strážníků, kteří shodně uvedli, že hlasitou hudbu slyšeli již při příjezdu. Správní orgány tedy nevybočily z mezí svého možného uvážení, když dospěly k závěru, že žalobce rušil noční klid pouštěním hlasité hudby.

Soud neshledal pochybení ani v odůvodnění výše pokuty, neboť správní orgány přihlédly ke všem podstatným skutečnostem a své stanovisko náležitě odůvodnily. Podle názoru soudu uložená pokuta ani sankce zákaz činnosti není nepřiměřená, což ostatně žalobce ani nenamítal.

Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. srpna 2013

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová